

**BREEK
ME**

TAHEREH MAFI

BREEK ME

2^e druk

Blossom
BOOKS

TOUCHING JULIETTE-TRILOGIE:

Vrees me (deel 1)

Verwoest me (deel 1,5)

Breek me (deel 2)

Versplinter me (deel 2,5)

Vertrouw me (deel 3)

Twitter mee: #Breekme

NUR 285/GGP051502

© MMXIII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIII Tahereh Mafi

First published by Harper, an imprint of HarperCollinsPublishers

Oorspronkelijke titel: *Unravel Me*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Colin Anderson

Opmaak omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

Voor mijn moeder. Een beter mens heb ik nooit ontmoet.

Misschien is de wereld vandaag als een spiegelei.

Met een grote, gele dooier die overstroomt in de wolken, zacht en vloeibaar, met uitlopers in de helderblauwe hemel, stralend van koele hoop en valse beloftes. Beloftes van dierbare herinneringen, echte gezinnen, stevige ontbijten, bergen pannenkoeken overgoten met stroop, opgestapeld op een bord in een wereld die niet meer bestaat.

Of misschien ook niet.

Misschien is het vandaag donker en nat, met een snerpende wind die zo scherp is dat hij de knokkels van volwassen mannen rauw schuurt. Misschien sneeuwt het, misschien regent het. Ik weet het niet; misschien vriest het hagelt het raast er een storm een orkaan die de aarde aan flarden scheurt en scheurt om zo ruimte te maken voor onze fouten.

Ik heb geen flauw idee.

Ik heb geen raam meer. Geen uitzicht. Mijn bloed is miljoenen graden onder nul en ik zit begraven onder 15 meter grond, in een sportzaaltje dat sinds kort mijn tweede thuis is. Elke dag staar ik naar deze 4 muren en prent mezelf in: *ik ben geen gevangene ik ben geen gevangene*

ik ben geen gevangene, maar soms strijken de oude angsten langs mijn huid en lijk ik me maar niet te kunnen bevrijden van de verstikkende claustrofobie.

Ik heb zo veel beloftes gedaan toen ik hier aankwam.

Nu weet ik het niet meer zo zeker. Nu maak ik me zorgen. Nu gedraagt mijn geest zich als een verrader, want elke ochtend kruipen mijn gedachten hun bed uit met onrustige ogen, zwetende handpalmen en nerveus gegiechel dat in mijn borst blijft steken, daar opzwelt en vervolgens dwars door mijn ribben dreigt te breken, en de druk wordt groter en groter en *groter*

Het leven hier is niet zoals ik had verwacht.

Mijn nieuwe wereld is geëtt in brons, verzegeld in zilver, ondergedompeld in de geur van steen en staal. De lucht is ijzig, de matjes zijn oranje; lampen en schakelaars piepen en flakkeren, elektronisch en elektrisch, helder neon. Het is hier druk, druk met mensen, druk met zalen barstensvol gefluister en geschreeuw, dreunende laarzen en bedachtzame stappen. Als ik heel goed luister, hoor ik zelfs het geluid van krakende hersenen, fronsende wenkbrauwen, vingers die tikken op kin- en lippen en gerimpelde voorhoofden. Ideeën worden meegedragen in zakken, gedachten balanceren op het puntje van elke tong; ogen worden geconcentreerd toegeknepen bij het maken van nauwgezette plannen waarvan ik graag meer zou willen weten.

Maar niets werkt en al mijn onderdelen zijn defect.

Het is de bedoeling dat ik mijn Energie leer hanteren, zei Castle. Onze gaven zijn verschillende vormen van energie. Materie wordt nooit gecreëerd of vernietigd, vertelde hij me, en toen onze wereld veranderde, veranderde ook de energie die de wereld bevatte. Onze vaardigheden komen voort uit het universum, uit andere materie, uit andere

Energieën. We zijn geen rare afwijkingen. We zijn de onvermijdelijke uitkomst van de perverse manier waarop de mensheid met de aarde is omgesprongen. Onze Energie kwam ergens vandaan, zei hij. En 'ergens' ligt daarbuiten in de chaos om ons heen.

Het lijkt logisch. Ik herinner me hoe de wereld eruitzag toen ik hem achterliet.

Ik herinner me de chagrijnige luchten en de eindeloze zonsondergangen, de neerzakkende zon onder de maan. Ik herinner me de gebarsten aarde en de prikstruiken en het vroeger-ooit-groen-geweest dat nu eerder bruin lijkt. Ik denk aan het water dat ondrinkbaar is, aan de vogels die niet vliegen en aan de menselijke beschaving, waarvan niet veel meer over is dan een rits barakken verspreid over de resten van ons verwoeste land.

Deze planeet is een botbreuk die niet goed is geheeld, honderden scherven kristal die weer aan elkaar zijn gelijmd. We zijn aan gruzelementen gegooid en daarna gerepareerd, ons is te verstaan gegeven dat we elke dag moeten proberen de schijn op te houden dat we nog altijd naar behoren functioneren. Maar dat is een leugen, alles is een leugen; elke persoon elk ding elke plek elk idee is een leugen.

Ik functioneer niet zoals het hoort.

Ik ben niets anders dan de consequentie van een catastrofe.

2 weken zijn langs de kant van de weg in elkaar gezakt, achtergelaten, allang weer vergeten. 2 weken ben ik nu hier en in die 2 weken heb ik me geïnstalleerd op een bed van eierschalen, me afvragend wanneer er iets zal breken, wanneer ik de boel hier als eerste zal breken, wanneer alles ineen zal storten. Na 2 weken zou ik me gelukkiger, gezonder moeten voelen, zou ik beter, dieper moeten slapen op deze veilige plek. In plaats daarvan maak ik me zorgen over wat er zal gebeuren ~~wanneer~~ als

dit me niet lukt, als ik er niet in slaag om op de goede manier te trainen, als ik ~~met opzet~~ per ongeluk iemand iets aandoe.

We bereiden ons voor op een bloederige oorlog.

Dat is de reden dat ik train. Allemaal proberen we ons voor te bereiden, om straks Warner en zijn mannen te verslaan. Om de strijd te winnen, gevecht na gevecht. Om de burgers van deze wereld te laten zien dat er nog hoop is – dat ze zich niet bij de eisen van Het Herstel hoeven neer te leggen, dat ze geen slaven hoeven te worden van een regime dat hen slechts wil uitbuiten omwille van de macht. En ik heb erin toegestemd om te vechten. Om een strijder te zijn. Om mijn kracht te gebruiken, tegen beter weten in. Maar de gedachte iemand aan te moeten raken brengt een wereld aan herinneringen en gevoelens met zich mee, een krachtige roes die ik alleen ervaar wanneer ik huid aanraak die niet immuun is voor de mijne. Het is een roes van onoverwinnelijkheid, een gepijnigde euforie, een golf van intensiteit die in elke cel van mijn lichaam doordringt. Ik weet niet wat het met me zal doen. Ik weet niet of ik van mezelf op aan kan wanneer ik van de pijn van een ander geniet.

Het enige wat ik weet, is dat Warners laatste woorden in mijn borst zijn blijven steken en dat ik de kille waarheid die achter in mijn keel prikt niet kan uithoesten.

Adam weet niet dat Warner me kan aanraken.

Niemand weet dat.

Warner had dood moeten zijn. Warner had dood moeten zijn omdat ik hem had moeten doodschieten, maar niemand had gedacht dat ik had moeten weten hoe je een wapen afvuurt en dus had ik moeten weten dat hij me zal komen zoeken.

Hij zal komen om te vechten.

Voor mij.